

SOUTĚŽIVOST

Stanzin Eathok

Měla jsem takovou vizi o našem budoucím životě, svěruje se papíru Stanzin Eathok z devítky. Vidím to už i teď, jak jsou lidé víc a víc soutěživí. Každopádně tento příběh je smyšlený. Nevím, jestli se ta vize naplní nebo ne. Myslím, že v budoucnu se budou lidé velmi poměřovat a jednoho dne kvůli tomu, aby se stali lepšími, zapomenou i na své přátele a dokonce i na rodinu a ostatní příbuzné. A také zapomenou na Boha. A o tom je náš příběh.

Hlavním hrdinou je chlapec jménem Stanzin Dojay. Když byl ještě malým klukem a chodíval do školy, stále se poměřoval se svými spolužáky. A také mu záleželo na tom, aby byl lepší než jeho nejlepší kamarád Rigzin. Díky tomu se dost často dostával s ostatními dětmi do sporu. Ale dokonce i s učiteli. Také je provokovalo, jak se pořád hrne dopředu a má ostré lokty. Postupně si kolem sebe všechny znepřátelil a opustili ho i jeho přátelé. Nikdo mu neřekl jinak než Paprika, od toho, jak byl červený, když mu o něco šlo.

Volali na něj a posmívali se mu, a to ho ještě víc od ostatních izolovalo. O to víc se snažil nad ostatními vyniknout. To bylo ve škole. Pak vyrostl a odstěhoval se z Ladaku. Dostal skvělou práci v Dillí. Pracoval velmi tvrdě, aby byl v konkurenci dalších pojišťovacích agentů ten nejlepší. Trávil prací tolik času, že už neměl kdy, aby jel navštívit svoji rodinu, příbuzné a známé. V návalu práce na ně ani nevzpomněl a neměl čas myslet ani na boha a rozjímat o smyslu své dřiny.

Čas od času se mu rodina připomněla. „Ahoj Stanzine,“ telefonovali mu, „kdy k nám přijedeš? Máme sklizeň, mohl bys nám pomoci.“ Avšak Stanzin si nenašel čas a neměl ani chuť rodině pomáhat. „Mám svoji práci, musíte si pomoci sami,“ Řekl jim.

V Mulbekhu přeci byla taková nuda. Sklizeň, to je toho! V Dillí to žije. Tady je o co se rvát! Zde může být nejlepší. Ještě mu zbývá pár stupínků a bude šťastný. Dosáhne toho, co si vždycky přál. Všichni se mu budou obdivovat. Zatím nemají ani ponětí, co všechno dokáže. On, Stanzin Dojay, z malé vesnice v Ladaku. Kdo tady ví něco o Ladaku? Jsou to nafoukanci, kteří se narodili v Dillí. No dobře, však se uvidí, kdo je nejlepší!

Bůh je trpělivý a promíjí nám, že jsme na něj zapomněli. Nechá nás jít vlastní cestou. Ale jednoho dne poznáme, že ta cesta bez boha, ta cesta řevnivosti a soutěživosti, vede strmě dolů. A my jsme chtěli stoupat vzhůru. Pro Stanzina byl každý nepřítelem. Dokonce i jeho kolegové v práci. Stejně jako kdysi ve škole. Hlavně jeden spolupracovník, jmenoval se Fardin. Byl to také muž s ostrými lokty.

„Hej, Fardine, kolik už jsi dnes získal klientů? Nevěřím, že ti někdo na tvé sladké řečičky naletí. Hodně bych se divil, kdybys jich měl víc jak deset.“

„Nestarej se Stanzine,“ odbýval ho Fadin, „ty mi nesaš ani po kolena. Já se už dávno řítím tam, kam ty ani nedohlédneš.“

„Myslíš si, že jsi lepší než kluk z vesnice, co? To ses přepočítal, kamaráde. Uvidíme na konci měsíce, až se budou prezentovat výsledky.“

„Na tu tvoji prezentaci si rád počkám. Minule ses moc nevytáhl.“

„Však ty také ne, Fardine, ani si nepamatuji, jestli jsi vůbec něco vytáhl.“

„Já se vytahovat nepotřebuji, měřím o dvacet čísel víc než ty.“

Tohle bylo nekonečné. Den za dnem nabírala jejich soutěživost na obrátkách. Nedokázali se už vůbec udržet v určitých hranicích. Začali si dokonce sprostě nadávat. A protože už neměli jak zvyšovat svůj pracovní výkon, snažili se získávat klienty za každou cenu. A to se jim nevyplatilo.

Jednoho dne vedli boj o nový projekt. Jednalo se o to, kdo bude vést nový elektronický registr všech zákazníků a bude je rozdělovat do skupin jednotlivým zaměstnancům. Tohle šéfovské místo skutečně umožňovalo vládnout všem zakázkám. Ostatní členové týmu se pak stali pouhými podřízenými vedoucího elektronické databáze. To bylo něco pro Stanzina. Skončila by už nekonečná přetahovaná na konci každého měsíce. Teď by se mohl klidně usmívat a jedním kliknutím určit, kdo dostane přidělený jaký region. Nad sebou už by měl jedině ředitele.

Vedoucím tohoto projektu se měl stát ten, kdo bude mít nejlepší půlroční výsledky. A tak Stanzin začal falšovat výsledky své práce. Nutno ovšem říci, že to samé dělal i Fardin. A tak, protože čísla se začala šplhat strmě vzhůru, je to oba vedlo k ještě většímu čachrování s daty. Zaměření jen jeden na druhého nevnímali svět kolem sebe. Pohroma se blížila každým okamžikem. Ostatním začalo být nápadné, jak skvělé výsledky oba dva prezentují. Když bylo těsně před koncem pololetí, ředitel si dal udělat hloubkovou kontrolu. Katastrofa byla nevyhnutelná. Ze dne na den se Stanzin ocitl bez práce a ještě musel zaplatit vysokou pokutu za poškozování dobrého jména firmy.

Měl dvě odrostlé děti a ty se podobně usilovně snažily drát o zakázky ve svých zaměstnáních. Na něho neměly čas. Uslyšel od nich jen stejná slova, jaká sám často říkával: "Mám svoji práci, tati, teď nemám čas."

Stanzin si uvědomil, jak hloupě se choval. Neustále se snažil něčeho dosáhnout, pořád se za něčím hnál, a stačí jediný den, aby všechno ztratil. Není nic, co by bylo trvalé. A co by bylo důležité. Neměl žádné přátele, se všemi soutěžil a teď, když už nebylo o co soutěžit, na něj zapoměli. Byl unavený a cítil se osamělý. Dokonce i jeho manželka ho teď považovala za břídila, za pouhou nulu.

Jediný, kdo na něj nezapomněl, byl bůh. Tak to je ta cesta, po které jsi chtěl jít? Došel jsi na konec? Já jsem pořád tady, kdybys potřeboval. Ještě stále můžeš změnit své hodnoty. Přátele ztrácíme, ale můžeme nové získat. Dokud žijeme jeden vedle druhého, záleží na nás, zda své místo vidíme na startovní čáře nebo v kruhu, který nás spojuje. Když soutěžíme s ostatními, je jenom jeden vítěz a ostatní jsou poražení. Když spolupracujeme, vyhrávají všichni.

To je ten příběh o budoucnosti. Stále více a více lidí se snaží někam prodat a zapomínají na svou rodinu a přátele. Trpí pocitem, že mají nedostatek. Kde se to v nich vzalo? Moderní doba nám odkryla výhled přes Himálaj a začali jsme závidět i věci, které jsme dosud nezáviděli. Pohledem do dálky zapomínáme na to, kde stojíme. A na světě je toho tolik, co by jeden chtěl mít. Ale to je proto, jelikož zapomínáme, že žijeme více životů. A do každého nového života si odnášíme to, jak jsme se chovali k druhým v tom stávajícím.